

A két unoka méltó képviselője a nagyapai örökségnek

ÍGY SZÜLETIK EGY DINASZTIA

Tóth Norbert

Kedves olvasóm, vajon előnyt jelent vagy komoly (lelki) tehernek számít, ha valakinek olyan úton kell elindulnia, amit a nagyapja már fényesre taposott? A kérdés nem csupán költői: e havi beszélgetőtársaim életében ugyanis egy ilyen helyzet állt elő. Ha kíváncsi rá, hogyan lehet egy méltó hagyatékot tovább gyarapítani, méghozzá a mai kor igényei szerint haladva, akkor ismerkedjen meg a Tallér Team vezetőivel!

Tallér Gábor és testvére, Keszi István nem akármilyen feladatra vállalkoztak: a Tallér János nevével fémjelzett asztalosvállalkozást tovább éltetni. Tallér János utódjául szegődni ugyanis nem egy egyszerű elgondolás: a precíz

és szinte a tökéletességig igényes nagypapa kezei közül kikerült faipari munkák még ma is „hálásan visszaköszönnek” – a sok-sok megelégedett megrendelő által. Azonban István és Gábor sem az a fajta, aki olyan

könnyen megijedne a saját árnyékától. Irányításuk alatt a Keszthelyen lévő tizenkét fős műhely ma is zömében szállodák, irodaházakkal rendelkező cégek egyedi elképzeléseit önti bútor formába.

– 1953. Ez az évszám szerepel a műhely bejárata felett, úgyhogy kezdjük a beszélgetést a gyökereknél!

– Gábor: Nagypapánk, Tallér János ebben az évben alapította a műhelyét, mindjárt azután, hogy felszabadult az iskolai képzésből. Egyből úgy gondolta ugyanis, hogy kisiparosként az önállóság felé veszi az irányt. Talán nincs is olyan családi ház Keszthelyen, ahol ne fordult volna meg a nagypapa. Komoly méretű beruházásai pedig lehetővé tették, hogy a nagyobb léptékű közületi munkákat is elvállalja. Például a hévízi kaszinó berendezéséért minisztertanácsi kitüntetéssel kapott annak idején. A szakmától megkapta az aranykoszorús mester címet, a gyémántgyűrűt 50 év szakmai tevékenység után érdemelte ki, Keszthely önkormányzata pedig a város díszpolgárává avatta. Egészen haláláig, 2013-ig részt vett a műhely teendőiben.

– A papa ezek szerint ízig-vérig vállalkozónak született. Szép példát kaptatok. Ti hogyan kapcsolódtatok bele az asztalosműhely tevékenységébe? Tanultátok a szakmát, vagy alanyi jogon vagytok itt?

– Gábor: Én eleve asztalosnak tanultam itt Keszthelyen (jelenleg

a Zalaegerszegi SzC Keszthelyi Asbóth Sándor Szakgimnáziuma, Szakközépiskolája és Kollégiuma – a szerk.), nem is volt kérdés számomra, hogy mással foglalkozzak. – István: Én előbb leérettségiztem egy vendéglátó szakközépiskolában, és csak később határoztam el, hogy ide csatlakozok. Ekkor iratkoztam be a szakképzőbe csak azután csatlakoztam Gábor mellé a műhelybe.

– Gábor: Valójában az asztalosműhelyben nőttünk fel: amikor csak lehetett, ott lógtunk gyerekként. Később már eljártunk a szerelésekre is, így jó alkalmak adódtak a tanulásra. Amikor pedig elvégeztük az iskolát, szó szerint azonnal a sűrűjébe kerültünk: a takarítástól a monoton gépi munkákon keresztül az ügyfelekkel való kapcsolattartásig minden lépcsőfokot végig kellett járnunk.

– Egy József Attila-versrészlet jutott eszembe: „Bebujtattál engemet talpig nehéz hűségbe”. Mindez pedig amiatt jött, hogy a nagypapai „hozomány” színvonalas folytatását vajon ti mennyire élitek meg vállra nehezedő kötelességnek, vagy éppen hogy édes teher ez, ami felvillanyoz titeket?

A Karmelita-kolostorban lévő könyvtári bútorzat sokak által vágyott referencia

– Gábor: Egyáltalán nem volt kínos kötelesség. Valójában a vele töltött utolsó 8–10 évben már mi ketten irányítottuk a vállalkozást, ő aktívan ugyan, de a háttérben maradt. Például a sümegi Hotel Várkapitány berendezéseinek átadásánál majdnem sírt az örömtől. Talán ez is tudatos része volt az ő cégutódlási elképzeléseinek. Igazából azt kell mondjam, hogy a nagypapa halála után is ugyanazt csináltuk tovább, amit annak előtte évekig. Természetesen az egy jó dolog, hogy egy olyan névvel rendelkezünk, ami évtizedeken át és országszerte garancia volt a minőségi asztalosmunkára.

– Kicsit kukkantsunk bele abba, hogy kiknek, milyen megrendelői körnek dolgoztok és hogy mi a jellemző alapanyaga ezeknek a megrendeléseknek!

– Gábor: Az egyik elsődleges megbízói kör a szállodaiiparból érkezik hozzánk. Emellett természetesen egyéb közületi munkákat is vállalunk. Ilyenek voltak

Az egyedi megbízások legyártása az igazi szakmai kihívás

A közületi munkák mellett a lakosság magas szintű belsőépítészeti elvárásaira is választ adnak

például az újpesti vásárcsarnok berendezése, az egyik debreceni szoftvercég irodaházának belsőépítészeti munkálatai, vagy éppen az Országos Bírósági Hivatal igazságügyi részlegének a bútorozása. S amire nagyon büszkék vagyunk: mi készítettük a miniszterelnök úr könyvtári bútorzatát a budapesti Karmelita-kolostorban. Ami pedig az alapanyagot illeti: faanyag tekintetében mi szinte csak keményfából dolgozunk, a fenyőfát legfeljebb maganyagként munkáljuk meg. Maga a fafaj egyébként teljesen a megrendelőn, illetve a belsőépítészén múlik. Bár az is igaz, hogy az ő ízlésük is valamilyen tendenciát mutat, ha jól belegondolok. Az utóbbi 2–3 évben a tölgy a sláger, azt megelőzően amerikai dióval dolgoztunk hosszú évekig. Előtte sokáig a cseresznyefa volt a zsáner alapanyag. De ugyanúgy divat a felületkezelés módja is. Volt idő, amikor a magasfényű felületeket keresték és szinte mindent polírozunk kellett. Ma már a felületeket jellemzően matt tónusban kérik.

– *Idilli állapotnak tűnhet, hogy négy- és ötcsillagos hotelek vezetői kérnek fel benneteket a lakberendezési munkák legyártására. Valóban így áll a helyzet, vagy azért nézzünk be a suba alá is?*

– Gábor: Kétségtelen, hogy a nagypapa szállodai munkái sokat nyomnak a latba egy-egy mostani megbízás esetében. Ugyanakkor azt is el kell mondjam, hogy a szállodaipar nagyon magas minőséget követel, viszonylag gyors határidő mellett. S ami még nagyon fontos: itt a megbeszélte időre végezni kell, nincs mellébeszélés. Mondjuk nem is volt soha olyan eset, hogy mi akár csak egy napot is késtünk volna. Már a tervezési szakaszban megvizsgáljuk, hogy fennáll-e az esélye egy nem kívánt csúszásnak s ilyen esetekben azonnal lekötjük a partner asztalosüzemek kapacitásait. Úgyhogy elsőre jól hangzik, hogy szállodáknak dolgozunk, de ezekben a körökben sokkal nehezebb bennmaradni, mint bekerülni. – *Kora tavasszal Fa-Ferinélt jártam interjút készíteni, amikor a ti neve-tekkel találkoztam (Magyar Asztalos,*

2020. március). Akkor, többek között ő is egy ilyen bedolgozást végzett nektek...

– István: Igen, annál a konkrét szállodai megbízásunknál ők végezték el a teljes lapszabászatot és az élzárást, így mi koncentrálhattunk a saját erősségeinkre. A Feriékkal egyébként nagyon jó szakmai viszonyban vagyunk. Igaz ugyan, hogy az is belátható: míg mi 12-en vagyunk, addig ők 120-an...

– *A koronavírus okoz-e nektek érde- mi változást, változtatást jelenleg?*

– Gábor: Egy szállodai megbízásunk rekedt meg, aminek a gyártásával szinte már a finisben voltunk. Ők ugyanis már március közepén ideiglenesen leállítottak minden- nemű beruházást, így nekünk is gyorsan kellett igazodni az új helyzethez: meg kellett oldanunk a készárúk raktározását az elhalasztott beépítésig, valamint át kellett szervezni az egyéb munkáinkat. Szerencsére mi a lakossági beruházásokat nem engedjük elszorvadni a nagy közületi munkák árnyékában. Több lakberendezővel is kapcsolatban állunk, akiken keresztül sok

család eljut hozzánk a bútorgyártási, lakberendezési igényeivel. Most is el vagyunk látva jó fél évre, egy évre munkával. Az persze kérdés, hogy később mit okoz a vírushelyzet. A 2008-as válságot mi csak évekkel később éreztük meg.

– *Hogyan álltok a tanulókkal? Bekapcsolódtok a szakképzésbe ilyen módon?*

– Gábor: Persze, a már említett keszthelyi szakiskolából fogadunk tanulókat, általában két–három főt. Nagyon jó a kapcsolatunk a helyi szakképzéssel: a papa annak idején rengeteg tanulót kinevelt, egy időben vizsgabiztos is volt. A mai napig beköszönnek azok az idős szakik, akik még együtt szakmáztak nagyapával az iskolában, sőt, vannak olyan tanuló is, akik immár tanárként hozzák hozzánk a diákokat.

– István: Azt azonban el kell mondjam, hogy a tanulók felkészültsége évről évre meredeken hanyatlik. Elképesztő, hogy milyen alapvető dolgokat nem tudnak, vagy nem tanítanak meg nekik. A másik gond a létszámcsökkenés: manapság 8–10 fős osztályok indul-

nak, míg annak idején mi huszonöten voltunk egy osztályban. Sőt, a szakiskola fénykorában gyakran negyvenen jártak egy-egy szakmai évfolyamba, és hatvan szakmának adott otthont az épület.

– *Sajnos ezt országszerte lehet tapasztalni. A megoldást megítélésem szerint a szakképzésben részt vevők kiválóságára való törekvése jelenti. Az ilyen profikhoz mágnesként fog tapadni az a tanuló, amelyikben van igyekezet. Menjünk tovább! Mit lehet tudni a gépparkról? Mi az, ami még hiányzik, gondolkodtok-e most valamilyen beruházásban?*

– Gábor: A CNC-vezérlésű gépen kívül mindenünk megvan. Folyamatosan fejlesztettük a tömörfa-megmunkáló gépeinket és a furnértechnológiát jelentő berendezéseket. A fényezőrészelet is úgy alakítottuk ki, hogy három külön helyiségben történhet a száradás, amit egyenként meleg levegős befújással és külön elszívással is elláttunk. A CNC-s jellegű megbízásokat eddig kiadtuk a partnereinknek, vagy amit tudtunk, magunk csináltunk meg sablonok segítségével. De úgy tűnik, ennek a

technológiának a beszerzését nem tudjuk kikerülni. S ha már beruházás: az épületet is bővítenünk kell, egy készraktárra ugyanis nagy szükség van. Mi hiába dolgozunk határidőre, ha például egy nagy lélegzetvételű szállodai beruházásban csúszás áll be, akkor a feltornyosult kész munka akadálya lehet az új megbízások elkezdésének.

– *A munkát félretéve: mivel foglalkoztok szívesen a műhely falain kívül?*

– Gábor: A család van előtérben. Két gyerekem van, az egyik öt éves, a másik egy éves lesz. Én például hétvégén nem is dolgozom, igyekszem a szeretteimre koncentrálni. A kikapcsolódást pedig a sport jelenti és a Balaton...

– István: Nekem hatéves a fiam. A pihenést pedig szintén a család, egymás társasága jelenti számunkra. Olyannyira, hogy a fiam még a műhelybe is eljárt velem a koronavírus alatt: itt fűrt-faragott mellettünk. Talán majd az ő munkája egyben a hobbi is lesz, ahogy nekünk. ■

Fotók:

Tallér Team Kft.,
Tóth Norbert